

Blick bygger bro till publik

Kordas video gick till festival

Av JANE MAGNUSSON

■ Spelfilmens regel nummer ett, eller två, är att aktören aldrig får titta in i kameran. Samma regler straffar dock inte dansfilmen. Och i dansgruppen Kordas debutkortfilm "Nadir" är det bland annat de moment då dansaren Linda Forsman stirrar stilt i kamerabåg som är de mest träffande.

Blicken är något som Linda Forsman jobbat mycket med.

– Med blicken kan jag nå ut till folk. Det är ett sätt att be dem att hänga med på resan. Ibland möter publiken min blick och ibland inte. Men jag kan inte stänga av den. För när jag dansar vill jag alltid förmedla något. Och då vill jag använda hela min kropp. Då blir mina fingrar lita betydelsefulla som mina ögon.

Samma stämning

Men blicken har ännu ett syfte. För till skillnad från exempelvis teater och film, där handlingen sker oberoende av de som ser på, skapar blicken i Linda Forsmans danser ett slags bro till publiken.

– Jag vill att den som ser mig dansa verkligen skall veta att jag finns till. Att jag är där, i samma rum som de. Jag vill att folk skall känna samma koncentration och stämning som jag.

Detta brobyggande upplevs dock bäst då Linda Forsman dansar live och verkligen är i rummet. Och eftersom Korda även uppträder under Vattenfestivalen, med föreställningen "Femina Novum", behöver intresserade inte invänta filmen "Nadir" för den unika upplevelsen.

– "Femina Novum" är ett kvinnopoetiskt porträtt som innehåller fem olika känslolägen och teman som alla bygger på närhet till publiken, förklarar Linda Forsman. Lou Lindkvist, som står för Kordas ljud och ljus, tillägger att föreställningen till stor del präglats av lokalen.

– Uppträder man i Medel-

tidsmuseet kan man inte bortse från var man egentligen är någonstans. Under medeltiden hade kvinnorna förhållandevis stor makt. Sedan kom renessansen och stängde gradvis in dem. Kvinnomakten har inte börjat återställas förrän nu.

Kordas föreställningar saknar både varudeklaration och konsumentupplysning. Det finns inget rätt eller fel sätt att tolka dansen, och det finns ingen som talar om för dig vad det egentligen handlar om.

– Det är klart att publiken kan känna sig osäker när den möts av något som den inte riktigt kan identifiera och känna igen. Men man får inte underskatta människors associationsförmåga, säger Lou Lindkvist. Folk måste ges tid att komma i kontakt med sina känslor. Visserligen kan detta vara svårt att uppnå med fri koreografi. Men det är som till exempel med MTV. Det mediet upplevs bara som ett stressigt flimmer, men det är inte mediet som är stressat utan vi.

Filmfestival

Filmen "Nadir", som påbörjades 1992 som ett anspråkslöst videoprojekt, ska tillsammans med "Sista dansen", "Glädjekällan" och kortfilmen "En fågel i handen" representera svensk film vid filmfestivalen i Montreal i slutet av augusti.

Korda hade ursprungligen fått stöd från Konstnärskommittén för att göra en experimentell dansvideo. Men under ett samarbetsstillsfälle med den österrikiske filmskaparen Mikael Pilz insåg de att det var film de egentligen ville syssla med.

– Film blir som ett öga man kan styra, säger Lou Lindkvist. Publiken tittar inte bort utan ser på dansen hela tiden. Det är som att få upp publiken på scenen. Dessutom har film mer djup än video. Med film är man mer selektiv och man får en tredje

Foto: MATHIAS LANDEFJÖRD

Dubbelt aktuella. Dansgruppen Korda uppträder på Vattenfestivalen med föreställningen "Femina Novum" och har just slutfört arbetet med sin debutkortfilm "Nadir". I förgrunden Lou Lindkvist (ljud och ljus), bakom honom dansaren Linda Forsman.